

FRANCISCO REDI
PATRITIO ARRETINO
VIRO GRAVISSIMO, AMICISSIMOQUE
ET IN MEDICINA FACIENDA
PRAECEPTORISUO AMANTISSIMO
LAURENTIUS BELLINI
BENE-AGERE.

GO tecum liberaliter, Præceptor opti-
me, ut eum decere iudico, qui & ge-
nium tuum nouerit, & sit honestis mo-
ribus assuetus, & ex Clientibus tuis
esse, atque haberi velit. Tibi qui-
dem nuncupo medicum hunc labo-
rem meum; non tamen nuncupa-
tionem mihi esse volo occasionis loco, qua mihi licere
arbitrer tuarum laudationum seriem importunè persequi,
tuique nominis Authoritatem adstruere amplitudine titu-
lorum.

lorum. Faciant hæc quicumque nullo necessitudinis, & amicitia, nullo officiorum vinculo tecum conjuncti sine assentationis suspicione de te magnificè loqui possunt: ego vero, quem vel ab ipsa prima adolescentia mea optimis quibuscunque artibus tibi demereri nunquam desisti, quam facile audirem de re mea cogitans assentator, quasi de te non ad veritatem loquerer, sed ad augendam, vel confirmandam benevolentiam erga me tuam, vel ad illam referendam gratiam, quam mille singularium beneficiorum, reus, cum re non possim, ineptissimè referre inanibus verbis, & fictum aliquid admirabile de te sonantibus cogitarem. Quanquam tollit quidem omnem de te falsæ laudationis suspicionem communis ille consensus omnium gentium, quo ubique diceris in omni genere eruditionis, in omni splendore doctrina, in omni gravitate sapientiae, prudentia, consilio, morum suavitate integritate animi, constantiaque singularis, ut nihil memorem, unde exultat Hetruria tota, priscam majestatem cum simplicitate conjunctam, quam arti Medicæ conciliaverat Hippocrates, & succedentium temporum conditiones labefactaverant, & penitus everterant, tanto cum plausu Bonorum omnium, tanto fremitu Imperitorum, cum tanta hominum utilitate tua opera restitutam. Sed cum per familiaritatem tuam noverim, quantum commovearis, & qua ægritudine animi sentias, frustra esse moderationem tuam contra illam gloriam, & praedicationem nominis tui undecunque perfonantem, facile intelligo gravissimum tibi fore, si tui studiosus, & familiaritate, atque officiis tibi conjunctissimus in eas laudes irem, quibus assuescere, licet virorum omni-
um,

... & nihil tecum
... dicitate confirm
... Quare cum
... tui, illi maxime
... colendam, si
... notam honesto
... calatibus verbis
... & Clientis, &
... tantis esse debere
... tui, non ut pom
... neminem latere
... quantum bonorum
... multitudinem,
... cumulare volu
... ut de Sanitate o
... vationem molir
... cam facere portu
... gratiam, ad dig
... das nihil est, o
... Quis enim e
... tio redimenda
... dicos versari in
... Deorum, & ha
... num, Plebeijs
... busque, cum
... te felicitatem e
... in divitiis, non
... in Populis, non
... quillitatem, adeo

um, & nihil tecum communionis habentium, & publica auctoritate confirmatis, sine quodam honesto dolore non possis. Quare cum hinc injuriam facerem moderationi animi tui, illi maxime fugiendam, qui clientelam tuam unice incolendam, susceperit, illinc facile subire possem Assentatoris notam honesto viro prorsus indignam, si de te, tuisque facultatibus verba facerem, ut illas partes adimplerem, quas & Clientis, & liberaliter instituti, & genio tuo non adversantis esse debere, minime dubito, Te huc advocare constitui, non ut pompam tuæ amplitudinis adornarem, sed ut neminem latere possit, eum esse me, qui tibi tantum debeam, *quantum hominem homini debere vix fas est*: tantam esse video multitudinem, atque praestantiam meritorum, quibus me cumulare voluisti, quoties per te factum animadverto, ut de Sanitate cogitare, ejusque reparationem, & conservationem moliri, nec infeliciter assequi, rem nempe Medicam facere potuerim, qua ad inveniendam apud homines gratiam, ad dignitatem augendum, ad fortunas amplificandas nihil est, quod accommodatius concipi unquam possit. Quis enim est, qui non clamet, Sanitatem quocunque pretio redimendam esse, aut quis non videt illius Praefides Medicos versari in ore, atque oculis omnium, coli ad instar Deorum, & haberi loco Numinis cuicunque ordini hominum, Plebejis æquè, atque Patriciis, Optimatibus, Principibusque, cum planè omnes intelligant nullam sine sanitate felicitatem esse, non in conviviis, non in conjugiiis, non in divitiis, non vigere in exercitiis robur, non securitatem in Populis, non in Regibus auctoritatem, pacem, ac tranquillitatem, adeoque nihil homini ab homine tribui magni-

Cicero.

Ex Præne Ari-
pheonis in Sani-
tat. apud Athen.

ficentius posse, quam disciplinam sanitatis, ejusque repa-
 randæ, conservandæque facultatem. Sed de his hæcenus.
 Extet hoc benevolentia erga me tuæ, observantia erga te
 meæ monumentum sempiternum, nisi immortalitatem au-
 daciùs auguror rebus meis: atque omnes intelligant, ad quo-
 rum cognitionem meæ hæc commentationes pervenerint,
 non esse nos ex eorum genere, quibus beneficia eousque leta
 sunt, dum videntur exsolvi posse, ubi multum antevenero, pro gratia
 odium redditur, sed inter eos, a quibus benignum existimatur, &
 plenum ingenui pudoris fateri per quos profeceris, & cui multum
 debeas, eidem plurimum velle debere. Vale diu, & me,
 quod facis, ama.

Tacitus.

Plinius Senior.

Cicero.

AD